

LIVÂ

her insan başka **alem**

Livâ'nın Öyküsü

İşte şimdi. Tam şimdi. Elinizde bizim okula ait bir fakülte dergisi varsa, siz de okulun yahut kampüsün bir köşesine geçmiş, bu dergiyi de elinize almış ve şu anda bu yazıyı okuyorsanız eğer, tam şu an ekipçe derin bir nefes almalıyız. Neden mi? Çünkü inanın elinizdeki dergiyi size ulaştırmak sandığımız kadar kolay olmadı...

Rutinlerimizin orta yerinde dolaşip dururken içimizden birinin ağzından "Bizim fakültede neden öğrenci dergisi yok?" cümlesinin çıkmasıyla ortamda kısa süreli bir sükunet oluştu. Birimiz masaya böyle bir fikir attı, fikir herbirimizin içinde farklı bir değer buldu, herkes köşesine çekilip minik çapta hayaller kurdu ve yavaşça üzerini örttü...

Yok, bu kez bu mevzu öncekiler kadar hızlı kapanmadı. Belki şimdiye kadar sunulan çoğu fikir üzeri örtüldüğü için, belki de hemen o an kollar sıvanmadığı için sahipsiz kaldı. Hatta belki sizin içinizde de etrafınızda bir kıvılcım göremediğiniz için sizi durduran bazı hayaller vardır, kim bilir? Fakat bizce insanı heyecanlandıran hiçbir fikir öylece, dimdizlak ortada kalmamalı. Sonucun başarısız olma ihtimali hiç kimseyi korkutmamalı. Olmadı mı? Olmayabilir. Hiçbir şey yapmamaktansa, en azından denedik. Olmayacaksa da nasıl olmayacağını gördük.

İşte biz de böylece tüm ihtimalleri sırtımıza yükledik ve kolları sıvayıp yola çıktık. Bize destek olup fikir vereceğini düşündüğümüz kişilerle istişare ettik. Hepsisi de hemen "Aa ne iyi, hemen girişin bu işe!" demediler tabii ki.. :) Hatta belki de bu işten vazgeçmemiz için hayli ilginç cümleler kurdular. :d

"Olsun, yine de siz çıkın bu yola. Deneyin. Ne kaybedersiniz ki? Kaybettiğinizi zannetseniz de siz zaten bu esnada çok şey kazanmış olacaksınız." diyenlerin sayısı da az değildi tabii. :)

Yola çıktıktan kısa bir süre sonra aramıza pek çok kıymetli arkadaşımız katıldı. Sayısız toplantılar yaptık, zaman zaman "Dergi ekibine hoş geldin :)" faslından çıkıp bir adım ileri gidemedik. Yapılan beyin fırtınalarından hemen sonra renk renk fikirlerle kesışti yolumuz.

Fakat biliyorduk ki "Her insan başka alemdi." Hepimiz bambaşkaydık.. Yazarlarından tutun grafik tasarım ekibine, editöründen sosyal medya ekibine kadar herkes, hepimiz içimizde nice farklılıklarla birlikte yola çıktık. Ama biliyor musunuz? Her birimizin içindeki o farka rağmen tek bir Livâ'nın altında buluşabilmek en güzel motivasyonumuzdu.

Livâ hepimiziz. Her birimiz bu motifin birer parçasıyız. Burayı sağlam tutup bizden sonrakilere içlerindeki cevheri yansıtabilmeleri için de kapıyı aralık bırakıyoruz. Sevgiler :)

KOORDİNATÖR :

Büşra Taşan

EDİTÖR :

Kübra Kaya
Muhammed Mürşid Kardeş
Muhammed Salim Kaya
Mustafa Mutlu
Mustafa Okudan

GRAFİK TASARIM :

Atike Sena İnci
Büşra Taşan
Muhammed Selim Kalabalık
Mustafa Okudan
Senanur Günay

YAZI İŞLERİ :

Abdurrahman Avcu
Nurefşan Barkuş

SOSYAL MEDYA :

Atike Sena İnci
Büşra Taşan
Muhammed Selim Kalabalık
Senanur Günay
Serhat Özekin

2023

Livâ Ekibi

İÇİNDEKİLER

Öz Yurdunda Garipsin Öz Vatanında Parya	2
Neredesin?	4
Kendin Gibi Kendine Gel	5
Göz	7
Geçip Giden Zamana	8
Sükût-u Hayal	11
Kördüğüm	12
Yedi Bakış Bir Duruş	13
Ukdelerde Pinhan	15
Bu Dünyadan Bir Hakikat Ölüm	17
Aşk Mıdır Sînem İçre Câ Eyleyen	18
Aklın Kalbi Kalbin Aklı	19
Kimsiniz?	24
İbrahim(a.s.) Tek Başına Bir Ümmetti	25
Henüz Bir İsmi Yok	27

“ÖZ YURDUNDA GARİPSİN ÖZ VATANINDA PARYA”

**“Men bu yerde yaşalmadım
Yaşlığıma toyalmadım
Vatanıma asret boldım
Ey güzel Qırım..”**

Sobadaki yanan odunun çitirtisiyle birlikte radyodan yükselen Elzara Batalova'nın türküsü üzerine yine uzaklara dalmıştı ayyem*. Köye yakın geçen yük treninin sesi ona maziye hatırlatıyordu. Unutamadığı maziye. Bana ilk defa anlattığında derinden sarsılmama sebep olan o sürgün yılları...

“Neden bu denli yabancı kaldığımızı merak ederdin değil mi balam*? Ve neden burayı mesken edindiğimizi. Aluşta'dan ayrılmayı biz de istememiştik.

O zamanlar ben dokuz- on yaşlarındaydım. Atam çiftçilikle uğraşıyordu. İki ağabeyim, bir kız kardeşim vardı. Anam gebeydi o zamanlar. İki katlı, yedi gözlü evimiz vardı. Çok şükür halimiz vaktimiz yerindeydi. Ailemize gelecek yeni balamızı beklerdik. Kardeşim için patik ördüğüm o gece Sovyet askerleri kapımıza dayandı.

Meğer vatan hainiymişiz. Kendi kendimize mutlu mesut geçinip giderken bir anda düşman ilan edilmişiz de haberimiz yokmuş. Henüz olayın şokunu atlatamamışken bir de sürgün edileceğimizi söylediler.

Ardından yirmi dakika gibi kısa bir sürede eşyalarımızı toplatıp kamyonla tren istasyonuna getirdiler. İstasyondaki kalabalık, iğne atsa yere düşmeyecek şekildeydi. Vagonların da bundan bir farkı yoktu. Hava yok, su yok, aş yok... Tecavüz var, dayak var, hastalık var...

İlk gün havasızlığa dayanamayan ihtiyarlar gözümüzün önünde can vermişti. Gece vakti trenin durduğu ilk yerde ölü bedenleri dışarı atıldılar. Ne toprağın altına gömüldüler ne de cenaze namazları kılındı. Atam ve ağabeylerim gibi birkaç kişiyi işçi olarak kullanacaklarını söyleyip alıp gittiler. Bir daha hiçbir şekilde haber alamadık onlardan. Sağlar mı yoksa başında dua edebileceğim bir mezarları var mıdır hâlâ da bilmem.

İkinci gün de açlık ve susuzluktan bayılmalar başlamıştı. Tuvalet ihtiyacını gidermek için vagona delikler açmıştık. Aynı zamanda oradan gelen soğukla da cebelleşiyorduk. Tüm bunların arasında anam doğum yapmıştı. Hiçbir şey yiyip içemediği için sütü kafi gelmediğinden yenidoğan bebemiz üç dört saat ya yaşadı ya yaşamadı. Kokusuna doyamadan can vermişti. El kadar bedenini bir çöp parçasıymış gibi kapıdan dışarı atmaları gözümün önünden gitmez. Ondan kalan tek hatıra ise henüz giydiremediğimiz patiği idi.

Sıkışık kaldığımız dar vagonlarda çaresizce bu ölüm yolculuğunun ne zaman biteceğini bekliyorduk. Açlıktan oldukça halsiz düştüğüm üçüncü günün sonunda tren durmuştu. Nerede olduğumuzu bilmiyorduk. Stalin'in askerleri sağ kalanları indirip gitmişlerdi. Hep beraber nereye gittiğimizi bilmeden ilerlerken yıkılmaya yüz tutmuş bir binaya rastladık. Önünde tabileri görünce bize yardımcı olabileceklerini düşünmüştük. Oysaki gidişi olup dönüşü olmayan bir yermiş. Durumu acil olanları alıp iğne yapacaklarını söylediler.

*ayye: nine

*bala: yavru

Anam da onlardan biriydi. Yeni doğum yaptığı için enfeksiyon kapmış, durumu kötüleşmişti. O gece tedavi altına alınanların hepsi öldü. Yahudi tabipleri, hiçbiriyle uğraşmak istemeyip yaptıkları iğneyle onlarca insanı katletti. Kardeşim ve kalan 30-35 kişiyle birlikte sığınacağımız bir yer aramaya koyulduk. Bir şekilde bu ülkeye geldik. Yine müşkil bir durumda kaldık derken tanımadığımız onlarca insanın yardım eli uzatmasıyla burayı mesken edindik. Gördük ki mazlum, kendisine uzatılan yardım elini unutmamış balam. Bir ömür ona minnet eder, arkasındaki el uzattıran güce şükredermiş. Ve hakikaten de dünya iyi insanların hatırına dönüyormuş.

Elinde bebek patiğiyle tren sesi duyduğunda pencereden dışarıya dalıp gitmesini daha iyi anlıyordum artık.

İnsan anlatmalı; halden anlayana, akan suya, uçan kuşa, bazen de geçip giden trene... Tarık Tufan'ın da dediği gibi "Eğer kalbinizde birikmiş cümleler, aklınızı işgal etmiş fikirler kâğıda dökülmezse, bir başkasına aktarılmazsa, paylaşılmazsa, insan kalbini zamanla içten içe aşındırmaya başlar."

Senin gibi daha niceleri var ayyem. Anlatamayanlar yahut anlamayanlar, anlamak istemeyenler. Ama şunu söyleyebilirim ki yan yana olmasak da uzaktan dua ettiğimizi bilsinler. O dualar yerine ulaşacaktır Allah bilir. Tesirimiz olur mu bilmesek de duamızın kanatlanıp gittiği muhakkaktır. Belki bir gözyaşına konmuştur, alıkoymuştur zulümden. Neler çektiklerini, nelere direndiklerini göz göze gelinmediği müddetçe anlayamaz insan.

O yüzden bu kadar kolay değil mi göz ardı etmek?

İbrahim Suresi'nde de buyurulduğu gibi "Muhakkak ki insan çok zalimdir".¹ Bu zulmü ruhuna, bedenine, tüm mahluklara karşı yapıyor. Bir başka tarafta da seyir boyutunu görüyoruz. Ah insan...! "Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür" demişler. Çoğumuz unutuyoruz dünyaya geliş amacımızı. Asıl mesele hikâyede seyirci kalmak mı yoksa başkahraman olmak mı? Sonu mutlu biten bir hikâyenin başkahramanları olmaktadır bizim gayemiz.

Şunu söyleyebilirim ki zulme rıza zulümdür; taraftar olursa zalim olunur. Meyledilirse de "Zulmedenlere en küçük meyil göstermeyin; yoksa cehennem ateşi size de dokunur"² ayetine mazhar olunur.

"Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve selamet ol!"³ diyen Cenab-ı Hak hiçbir duayı zayıf etmeyecek ve zulme karşı mazluma inşirah ferahlığı verecektir.

Zafer ancak Allah'ındır ve dönüş yalnız O'nadır. ■

1 İbrahim suresi, 34.ayet

2 Hud suresi, 113.ayet

3 Enbiya suresi, 69.ayet

neredesin?

sizin gülüşleriniz hiç riyakar oldu mu?
benim bir kere oldu, durulamadım bir daha ...
hani diyor ya şair "sev beni bülbül-i şeyda,
artık içim sonbahar" öyle işte..
savsaklanmış, yağmalanmış, ürkmüş,
pus yüklü gülüşlerim var benim..
sahnede her şey rengarenk ama perde
arkasındaki virane beldeyi neden kimse görmüyor?
donuklaşan hayallerime, flulaşan anılarıma,
ürperen bedenime yüreğimin neden sözü geçmiyor?
hep bir soru silsilesi var fakat deva yok,
ilaç yok, panzehir yok, merhem yok, sen yoksun...
nasıl ehlileştiriyim yaralarımı?
nasıl doyurayım içimdeki deliği
ve nasıl budayayım içimdeki seni?
sen demişken ya da içimdeki sen mi demeliyim?
çünkü zahirin neydi hiç bilmedim ki ben.. neyse
ey sen...
gönlümdeki dengeyi alt üst edenim..
susukluklarımla çınlayan sesi.. bakışlarının
üzerime değdiği her ânı arşınladığım...
bugün 'kimsin sen' demeyeceğim sana
--neredesin?
acziyetim artarken, gövdem kıvılcımlar saçarken,
yokluğunun sızısı duvarlarımı deşerken,
neredesin?
gülüşlerim hantal oldu neredesin, ey?
'iftirâkın kor salar' neredesin?
...

"sana zorsa bırak geleyim
kolaysa esirgeme
sana zorsa yanmaya razıyım
kolaysa affı esirgeme"

Kendin gibi kendine gel..

**Mevlâna der ki:
Kendini dert sanıyorsun
oysa sen dermansın.
Kendini kapıdaki kilit sanıyorsun
oysa onu açan anahtarsın.**

Yaşamımızda insanları razı etmek çok zor hatta imkansızdır genelde. Ama onların istediği gibi bir insan olursan çok kolaydır razı etmek. Dikkatli olalım, kendin gibi değil onların istediği gibi.

Kendinin kim olduğunun farkında olmayanlara güzel sözcükler sarf etmek, sevgi beslemek, saygıyı üst düzeyde tutmak, istediğini hemen yapmak, incitmekten, kırmaktan korkmak ve daha niceleri. Beni benlikten uzaklaştırıp ben olmayana hapsetmektir bu yaptıklarımız. Peki, bunun farkında mıyız veya farkına varmayı düşünecek miyiz?

Hayatta bazı zamanlarda ait olmadığımız kalıpların içine dahil oluyoruz. Kalıplar bizi içine sürüklüyor adeta. Başka yol , başka çare yok der gibi. İrademizin -bir şeyi seçme gücümüzün- ortadan kaldırılıp uyuşturulması, gönlümüzdeki tüm hislerin bizi terk etmeye mecbur bırakılmasıyla bomboş bırakıyoruz bu kalıpların içine. Sonra bize ait olmayan bir yaşama boyun eğmeye başlıyoruz. Bütün bu olanların tek sorumlusu diğerleri mi? Diğerlerinden daha fazla sensin. Kendine uzak, herkese yakın olmaya çalışan sen.

Başka yaşamdan kurtulmak için ilk önce kendimize şu soruyu soralım ve cevabını samimiyetle verelim..

“

Bir insan tanıdım:

Her gün doğup batan güneş gibi

Geceyi aydınlatan ay gibi.

Vakti gelince açan bir çiçek gibi.

Ve her şeyin ötesinde kendi gibi.

Kendimi tanıyor muyum?

Soruya bakıldığında çok basit, saçma, mantıksız, kendini tanımayan bir insan olur mu gibi düşünenlerimiz elbette olacaktır. Bırakın olsunlar. Şimdilik alaycı bir tavırla yaklaşabiliriz. Buradaki alaycı tavrımız gayet normaldir. İnsan alışkın olmadığı duygu ve düşünceleri alaya almaktan başka ne yapar ki?

Soruyu anlayışla karşılayıp cevabını veren veya tam vermeyen insanları da tebrik ediyorum. Adım adım kendinize yaklaşıyorsunuz, belki erken belki geç. Ama kendinize geliyorsunuz ve bunun farkındasınız.

Kendini tanımaktan kasıt ne?

Boyum şu, kilom şu, gözlerimin rengi kahverengi, saçlarım kısa gibi sadece fiziğini oluşturan unsurları biliyorsan bu kendini tanımaya adım atmaya başlamaktır. Kendini tanımak değildir. Kendini tanımak seni sen yapan ve yapmayan her şeye hâkim olmaktır. Bedenini, ruhunu, zihnini, güçlü ve zayıf yönlerini bilmektir. ■

isterdim
dünya
gözüyle
görebilmek
senin
gözünden
dünyayı

GÖZ

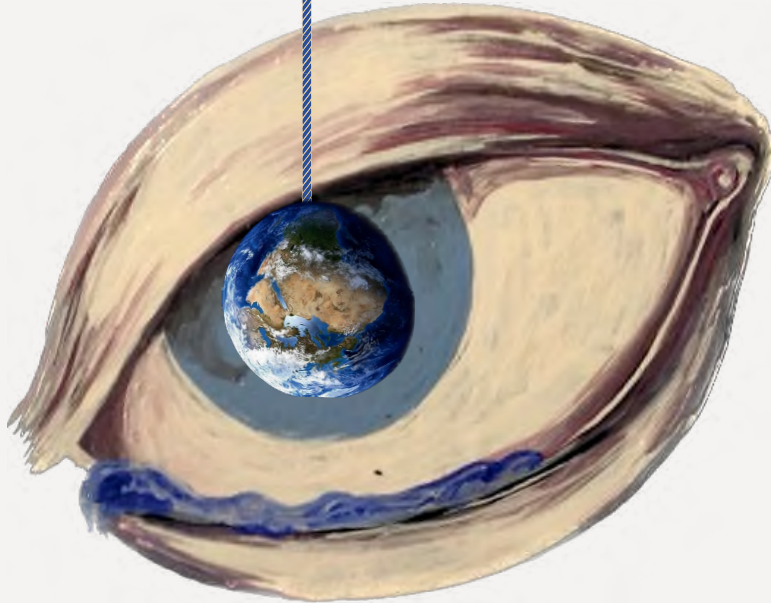
İsterdim dünya gözüyle görebilmek
Senin gözünden dünyayı

Denizde kaç dalga var
İçimde kaç deniz
Ateşim senin için mi yanar
Söner mi hemen
Sürer mi sonsuza kadar

Bakıyorum yıldızlara تنها gecede
Yıldızlar senmişsin
Aya bakıyorum misal
Ay da sensin gece de

Benim gözümde her şey sensin
Ama

İsterdim dünya gözüyle görebilmek
Senin gözünden dünyayı

Geçip Giden Zamana

bu

Kelimeler, düşünce ve duygu imbiğinden geçerek tasavvurumuzu¹ inşa eden kavramlar olurlar. Hayatı, kavramlarla ördüğümüz vakit anlamlandırırız. Bilinçli olmamız ise varoluşu idrak etmemizi ve hayata karşı duruşumuzu belirler. Her şeyi bilmemizin mümkün olmadığı gibi bazı kavramlar üzerinde de edilgen bir konuma sahip oluyoruz. Zaman da bu kavramlardan biri... Hayatımıza yön verecek kavramları, hayatımızın özeğine² yerleştirerek ve doğru yoğurma teknikleriyle yoğurduğumuz vakit mana dolu kaliteli bir yaşam sahibi olabiliriz.

Zamanın, kapitalist/materyalist insanda tümüyle bir ziyan olduğu şüphesizdir. Öyle ki zaman; basit, önemsiz, gereksiz ve hatta zararlı şeylerle israf edilmekte. Bizler zamanı öğrenmek ve hayatlarımıza geçirmek için gerekli efallerde³ bulunmuyoruz. Belli bir rüsumumuz⁴, usulümüz yok. Özümüzden bihaber, zamanın tükeneceği ve ömrün bir gün mutlaka sona ereceği realitesini hiç hesaba katmadan bir akıma kapıldık gidiyoruz.

Her yılı kendi güzelliğinde resmetmek mümkün fakat her güzellikte aranan kusur gibi biz de bu resmi her büyüttüğümüzde insanların yaşam tarzlarını standartlaştırdığını, hepimizin yaşayışlarının birbirine benzerliği ile çok kültürcülüğün arkasında asıl gelişenin tek kültürcülük olduğunu her geçen gün daha iyi anlayabiliyoruz. Tıpkı bir ebeveyninin kontrolü altında tek bir nüansın bile olmadığı ikiz kardeşler gibiyiz.

Yılların resmedildiğine veya kategorize edildiğine bakmayın. Zaman aynı zaman. Amaç; aynı seyrüsefer üzerinde yalpalayan ve üzerine yapışan görmemezlik rozeti ile mücadele eden insana bir de farkındalık rozetini takdim etmek. Geçen zaman gitmiştir lakin eskiyip giden zaman değil insandır. Üstat Necip Fazıl'ın dediği gibi: "Bir bölünmez ki insan onu zaman bölüyor/ İnsan her an dirilip her saniye ölüyor." Bu bakımdan zamanı anlamak insanın kârıdır.

¹ Tasavvur: canlandırma/tasarım

² Özek: merkez

³ Efall: eylem

⁴ Rüsum: devamlılık

Hiç şüphesiz ki zaman, Kadir-i Mutlak olan Allah'ın sınırsız kudretinin yeryüzündeki nişanelerindedir. Denilebilir ki zaman; insana bir ödünç, bir övünç, bir armağan ve bir imtihandır. Ayrıca Kur'an-ı Mübin'de, zamanla ilgili bazı terimler üzerinde yemin edilmiştir: "Asr'a yemin olsun: Ve'l-asr", "Kuşluk vaktine yemin olsun: Ve'd-duha", "Geceye yemin olsun: Ve'l-leyli", "Gündüze yemin olsun: Ve'n-nehari", "Fecre yemin olsun: Ve'l-fecri", "Sabaha yemin olsun: Ve's-subhi" buyurulmuştur. Bütün bu ilahi yeminler, insanın dikkatini zaman nimetine çekmek içindir. Peki soruyorum: Bizler kıymeti çoğunlukla tam anlaşılmayan bu nimeti ne denli muvazenede⁵ tutabiliyor, ne kadar riayet edebiliyoruz?

Harikulade işleyen, kozmik bir düzenin içindeki hayatlarımız bir saat üzerine kurulu. Küçük saatimiz her ne kadar şu aleme işlese de büyük saatimizin vakti geldiğinde üzerinde keyfekeder hayatlar sürdürdüğümüz zemin bize ev sahipliği yapmaya hazır. Evet bu kadar total zenginliğin içinde bize biçilen vakti geçici zevklere kapılıp büyük mükafatı kaybederek değil de kendi hesabımızca, aklımız ve duygumuz miktarınca alıp hayatlarımızı, zamanı iyi kullanarak ötelere atıp ise "hesap günü" bilincine sahip olarak yaşayabiliriz. Neticesinde her insan bir alem, her insan bir lügat. Ne diyor Hz. Ali: "Sen kendini küçük bir cisim sanırsın ama en büyük alem sende gizlidir." Kainat ve insan arasındaki muazzam ittifak, muazzam insicam, alem içinde insan, insan içinde bir alemden bahsediyoruz.

İnsanın bir alem oluşunu birde Şeyh Galip'in hatırımızda bıraktığı hoş mısralar ile atfedelim: Hoşça bak zatına kim zübde-i alemsin sen/ Merdüm-i dide ekvan olan ademsin sen (Kendine iyi bak ki kainatın özüsün/ Sen bütün varlığın gözbebeği olan insansın sen). Bu hoş kelam-ı kibarın sarahatinden Hakim-i Mutlak olan Yüce Kudret'in seciyesini görüyoruz. Müstesna-i şahikası⁶ olmayan bu aleme kelimeler gerçekten kifayetsiz...

Peki kelimelerinin kifayetsiz kaldığı bu muazzam tertip içinde nereye gidiyoruz? İstikametimiz ne? Hangi yolun yolcusuyuz? Aynı yolun yolcuları değil miyiz? O halde yol da bizim, yolcu da bizleriz. Çıktığımız bu yolun sonlarına doğru her ne kadar bir kısmımız acı bir nedametle "Eyvah" dese de; bunun aksine "Ne mutlu bana" diyerek mesrur olanlar da olacaktır.

Adına "dünya" dediğimiz şu zeminde bizi her taraftan kendine çeken; bana, sana, bize zıt olan her şeyle mıkna'tis misali kafa kafayayız. Ne kadar acı değil mi? Fitratımızın güzelliğine zıt ama nefsimizi baş tacı ederek geçirdiğimiz bir ömür..

Başka bir tabirle ifade edecek olursak: bizler zihinlerimizde ve kalbimizde, aslolana ve melekemize paralel düşen her şeye karşı perde çektik. Zihinlerimizi karanlığa mahkum ettik, ettirdik. Bir nebze de olsa ömür sermayemize kıymet vereceksek yapmamız gereken tek şey, nefsanîyet ve rahmanîyet muvazenesinde hep ağır gelen, nefsanîyetimizle cehd-ü gayret⁷ içinde olmak. Aksi takdirde bir o yana bir bu yana derken tabiatın güzelliklerini temaşa etmeye fırsatımız kalmayacak.

Bir ah da şu verilmeyen fırsatlara mı çeksek! Aslında fırsatlar, Sanayi Devrimi'nin ardından insanlar robotlaşmaya başladıktan sonra mekanik bir toplum inşa edilerek verildi. Ne büyük bir fırsat değil mi? Suni saatler üzerine kurduğumuz hayatlarımızın mükemmeliyetini de modern muassır insanın dijital saatinde arar olduk.

O saat ise genelde iş, eğlence, dünyalık kazanç gibi benzer şeyler üzerine kurulu yani bir nevi ölü bir zamana kurulu. İşte modern çağın insanı, hayat ve zeka olarak bütün varlığını toprak üstü sistemlere teslim ettiği için ve yalnız bu dünyaya bağlandığı için maddileşiyor ve zamana yenik düşüyor.

Sanırım batı, ürettiği makinalar ile zamana hükmedeceğini sanıyor. Lakin bilmedikleri bir şey var ki; madde ile zamana mukavemet⁸ mümkün değil! Vallahi de herkes bir saat olsa yine de çoğalmaz bu saat. Çoğalmayacak bir zamanımızın olduğunu bile bile nedir bu telaş, bu acele? Keyfe bağımlılık, düşkünlük bu olsa gerek. Sonra suçlu olan zaman oluyor.

Merak ediyorum suçlu olarak zamanı görmek ne kadar doğru? Şikayetinde bulunduğu şey üzerine Yüce Kudret yemin etmiş, kendi ezeli varlığı ile kaim bulunan yüce yaratıcının ululamasına mazhar olmak kadar büyük şeref olabilir mi? Evet, denilebilir ki iyilik ve kötülük zamanda değil insanların kendisindedir. Zamanın sadece geçtiğinin farkında olmak, takvimler ve saatlerle onu bölümlere ayırmak, onu anlamak değildir. Eğer zaman olgusunu idrak etmeyi öğrenirsek, hem dünyamız hem de ukbamız⁹ mamur olacaktır.

⁵ Muvazene: denge

⁶ Müstesna-i şahika: eşsiz/ benzeri olmayan

⁷ Cehd-ü gayret: mücadele

⁸ Mukavemet: dayanma

⁹ Ukba: baki olan âlem

Ayet-i kerimede Allah buyuruyor: "Alemi size musahhar kıldık." Düşünebiliyor musunuz? Koskoca bir enginliğe sahip olan bu alemi, bizim emrimize veriyor. Tamahkar ve doyumsuz insana bu da mı yetmez? Sömürgecilik, kapitalizm ve menfaatler üzerine kurulan batı gagesini hayatın her alanında canlı olarak yaşıyor. Mekanik bir düzenin boyunduruğu altında, herhangi bir makinanın parçası olarak hayatlarını yaşatmakta ve yaşamaktadırlar. Stabil yaşam standartlarında sadece maddeyi baş tacı ettirip, bize de zikrullahı ve ölümü unutturmaktan başka bir işe yaramıyor. Oysa mal mülk dediğimiz şey bir emanet, bir ariyet¹⁰.

Ne diyor Yunus Emre:

"Yunus gerçek aşık isen mülke suret bezeme gil/Mülke suret bezeyenler kara toprak olmuş yatar."

Müslümanın mükemmel şahsiyeti, mala mülke sahip olur fakat kalbini ona bağlamaz. Hasılı kelim, her şeyin geçici olduğu şu alemde ömrünü ne ile çarpır isen çarp 2 m²lik alan, seni yutan koca bir sıfır... Rabbim bizleri bu maddi dünyaya bel bağlamadan, azıp sapmadan, gaflete, nimete ve safahata dalmadan, dejenere olmadan, tahrif olmadan şu aleme Yunusça bakmayı nasip etsin.

Vesselam.

10 Ariyet: emanet/ödünç

sükût-u hayal

hayallerim hakikat kapısından geri çevrildi
umutlarımın önüne çekilen setler
bana kaderin ne olduğunu tekrar talim etti
acı haykırışlarıma benliğim dahi sessiz kaldı
halimi arz etmeye lisanım mecalsiz kaldı
söz sahibi ancak
takiyyeden bîhaber gözlerim kaldı

takiyye: gizleme
lisan: dil
mecal: hal

KÖRDÜĞÜM

Gecesi ne kadar karanlık olursa günün
Beyazı o kadar zâhir olur ayın
En güzel dansını et bugün
Bilinmez tekrar güneş doğar mı yarın
İlan-ı aşkın kalır mı yarım
Alır götürür mü seni ölüm
Beter eder belki bu kördüğüm

yedi bakış bir duruş

Tarifi mümkün olmayan bir hisle adım adım ilerliyorum. Çok uzun süre önce hazırladığım kırık dökük birkaç isteği, ilk görüş heyecanıyla unutmamak için hafızamda döndürüp duruyorum. Aynı zamanda parça parça görme tedirginliği var içimde. O'nu bir bütün halinde tüm ihtişamıyla, heybetiyle, bütün gerçekliğiyle karşımda görmeliyim çünkü. Başımı önüme eğiyor ve gözlerimi sınıksız kapatıyorum.

Daha önce ciğerime hiç dolmamış eşsiz bir kokunun içinde kayboluyorum sonra. Yeryüzünde hangi çiçek bu kadar güzel kokar ki? Merakımdan başımı kaldırıyorum. Nice vakittir hayalini kurduğum şey işte şimdi bütün gerçekliğiyle karşımda. Bu his kalbimi yerinden çıkaracak kadar sarsıyor beni. Düşüncelerim sel olup kalbime akıyor. Şimdiden sonra sanki dilimle değil ruhumla konuşuyorum.

Coşkun bir denizin kenarındayım. Her köpük bir insan, her dalga bir lisan. İşte bir adım; sahilden denize. Gidiyorum dünyadan ukbaya, adım adım. Bırakıyorum kendimi denizin derinliğine. Sağımda solumda önümde arkamda daha önce hiç görmediğim ve muhtemelen bir daha hiç denk gelmeyeceğim köpük köpük insan.

...

Dönüyorum. Lisanımız, rengimiz, kültürümüz çok farklı. İletişim kurmaya kalkışsak, el hareketleriyle anlatabildiğimizle sınırlı kalacak kadar yabancıyız birbirimize. Sağ tarafımda beni gözleyen bir çift gülümseyen göze baş selamı ve tebessümle karşılık veriyorum. Bu denizde herkes birbirine gülümsüyor.

Dönüyorum. Bunca farklılıklarımızın ortasında adımlarımız bir atıyor, yönümüz aynı, inandığımız yaratıcı aynı yaratıcı. İsteklerimiz bile bir. Bizi de görsün diye el kaldırıyoruz kara taşa her bir dönüşte aynı konumda. Beni affet nidaları dökülüyor her bir dudaktan aynı anda, fakat farklı lisanda.

Dönüyorum. Büyük bir kabulleniş görüyorum. Çok büyük bir kabulleniş. Hangi kuvvet; milyonlarca insanı, kilometrelerce öteden büyük bir sıcaklığın ve hayal edilemez bir kalabalığın içine çağırıp, insan denilen mahluka göz yaşları içinde af dileyebilir ki? Ya da hangi kuvvet, milyonlarca insanı büyük bir kusursuzlukla aynı çizgide eşitleyip tek bir komutla kendine secde ettirebilir ve ardından nasıl aynı anda tüm kusurlardan münezzeh olduğunu fısıltıyla söyletebilir? Ne kutlu kabulleniş.

Dönüyorum. Ve sabretmeyi bir elbise gibi üzerime giymem gerektiğini öğreniyorum burada. Sıkışıklıktan kaynaklı canımı acıtanlara tam bir şeyler söylemek üzereyken, bu denizde var olmadan evvel babamın "Tepeden tırnağa herkesin misafir olduğu yere gidiyorsun. Her gördüğünü hızır bil, kimseyle münakaşaya girme." sözü geliyor aklıma. Bir müminin kalbini kırmanın Allah'ın beytini yıkmaktan daha dehşetli olduğu gerçeğini unutuveriyor burada insan başka bir insana kızınca. İmtihanın en çetini de burada başlıyor zannımca...

Dönüyorum. Nice ince ibretler, nazik nasihatler kesiyor yolumu. Mesela yorgunluğumun belki de kendimce haklı serzenişindeyken, karşıma ayakları olmadığı için elleriyle sürünerek ibadet etmeye çalışan bir adam çıkıyor ya da Pakistanlı bir kızın cebinden çıkarıp bana uzattığı bir şeker "rızık" kelimesinin ne olduğunu ve daha önce ayarlanmış olan konumuna nasıl da isabet ettiğini yeniden hatırlatıyor bana.

Dönüyorum. Şöyle bir bakınca anlayamıyorum kim sultan, kim köle. Herkes eşitleniyor üzerine beyazları giyince. Ne eğitim hayatının ne cinsiyetin ne de dış görünüşün bir önemi kalıyor. Yan yana yürüyebiliyorum sultanla ya da köleyle. Mahşerle tanışıyorum bu denizde.

Dönüyorum, bu sırada denizin dalgaları sıklaşıyor. Güneş tenimi yakıyor. İzdiham canımı çıkaracak sanki. Artık adım bile atamıyorum, dilimde iki kelime. Sadece sürükleniyorum.

An geliyor nefes almaya başlıyorum. Artık o kadar büyük bir izdiham yok. Güneş eskisi kadar tenimi yakmıyor. Usul usul esen rüzgar içimi ferahlatıyor. Yolum açık. Dilimde hala aynı iki kelime.

Duruyorum. Denize girerken dünyayı ardımda bıraktım sanıyorum ama meğer dünyadaymışım hâlâ. Kimi zaman canımı çıkaracak kadar bunaltıcı. Kimi zaman sevinçten ağlatacak kadar ferahlatıcı. Adımlarımız bizi çetin bir imtihana sürükleyebileceği gibi cennet nimetlerine de ulaştırabiliyormuş burada. Dünyada rotamızı hakiki olana çevirirsek eğer ukbada cennetle nimetleniyormuşuz.

**yedi döndüm bir
durdum, yedi bakışla
biraz dünyayı biraz
ukbayı gördüm**

UKDELERDE PİN HÂN

Gözlerin düştüğün mânâ semâsının mihrâbında,
 Bir mersiye tutturmuşsun en acısından mehtâpsız fırtınalı bir gecede,
 Aşkın hicrân katreleriyle sevdâ tufanına râm olmuş,
 Lâl olmuş yüreğin, tiryaki dalgaların gürültülü şarkısına,
 Yetimsin vakt-i "heyhat!"ın prangalı fezasında,
 Ebabillerine taşlar savuruyor hezeyanlı tekerlemeler söyleyen Taif'in çapulcuları...
 İklimini şaşırılmış karînelere bahs u münâzaraya tutuşmuşsun,
 Bigânesin izdihâm serencâmının hercâi sergüzeştlerinde,
 Kehkeşân pelerinli sâkilerin kadehleri yetmiyor teşne-i nûr gönlüne,
 Virâne karanlık sokaklarda bir muştı meltemini bekliyorsun...

Terennümlerini duymak için artık Hakikat'in,
 Efsûnlu vehâmet girdâplarından firâr ediyorsun koşar adımlarla Nûr Dağı'na,
 Tiril tiril titriyorsun gönlünün Hira'sının fütursuz yangınında,
 Bedir'in meleklerine haberci güvercinler uçuruyorsun,
 Hicret kandilleri topluyorsun ebediyet çiçeklerinden...

Ey katre içre kâinat,
 Sen yalancı mehpârelerle avunamazsın...
 Sen ki âfitâb-ı 'ışık yolcusu,
 At yüreğinden âvâre küllerini,
 Bırak muştı meltemine kıvılcımlarını
 Bak; Âdem'in tövbesi gonca gonca mihverlerini kuşatmış,
 Nuh gemisinden gülnidalarla uzatmış ellerini yüreğine,
 İbrahim sîm ü zerle harâbe aklına El-Bâri'nin aynalarını tutmuş,
 Musa Tûr-i Sîna'da intizâr perdesini aralıyor,
 İsa âmâ gözlerini lalezarın merhemiyile açmış,
 Fahr-i Kâinat Efendimiz havz-ı kevserinden vuslat nilüferleri saçıyor yollarına...

Ey ahsen-i takvîm, çekil git ışıltılı matem saraylarından,
 Tılsımlı dehlizlerin ummânları sende boğuluyor...
 Sen ki tevekkül patikalarının karanlık felekteki gayret zühresi,
 Sen ki teferruatlarda pinhân dokuz yüz katlı bir devrim şâhikası,
 Yavaşla artık saatler, takvimler, kıtalar eriyip gidiyor kalbinin sürgünlerinde...
 Rahmân'ın tecellilerinin âhengi bir başka esiyor bu sefer...
 Semâvât ve arzın ukdelerinin çözüldüğü nûru'l-furkân,
 Gel artık, tan hürriyet pencerelerinden doğuyor fuâd köşküne.
 Yak sağanaklı gece gelmeden bütün mâsivâ perdelerini...
 Aç kollarını şecâatle mâverâyâ...
 Yağsın arştan rahmet pınarları hasret burçlarına...

Bu dünyadan bir hakikat "ölüm"

Ezelden gelen yazı bir kapı daha çalmışsa
Evim bura diyen musafire, afiyet neylesin
Âlem-i fânide ölümsüz yaşamışsa
Son durakta âlem-i saadet için mutluluk neylesin

Kader toprağın altına ansızın eceli çağırılmışsa
Feryâd edenin sesi kime yetişsin
Takdir, ömrü çetr-i anberinde bir seft eylemişse
Kandil fitili gönül, ışık tufanı olsa benden neylesin

Her lahzanın cümbüş renk tonu hesabın verecekse
Mazinin hükmü, cümbüş mahkumunun muradını neylesin
Yeminler içinde âhı olanın hükmü bedbaht dense
Hakiki hakim, mahkum dimağındaki istikbali neylesin

Bu dünyadan bir hakikat ölüm
Kaçsın ağızımızın tadı hatırladıkça ölüm

lahza: göz açıp kapamalık an
cümbüş: zevk, eğlence
murad: isteği, kasti
bedbaht: kötü talihli
dimağ: zihin, akıl, beyin

musafir: yolcu
âlem-i fâni: dünya
afiyet: sağlık, sıhhat, esenlik
çetr-i anberin: karanlık gece
seft: mezar taşı
âlem-i saadet: mutluluk alemi

Aşk mıdır sînem içre câ eyleyen? ”

Aşk mıdır sînem içre câ eyleyen?
Hırpalanıyorum...

Aşk mıdır dağlayan yüreğimi? Aşk mıdır sînem içre câ eyleyen?

Nedir bu cân atmakta olan tahayyüllerim. Meçhûlün içinde debeleniyorum.
Varsan çık yokluk diyârından. Yoksan da çık gönül diyârımdan. Zirâ bu meçhûliyet
eritiyor tâkatimi. Yanlış beldeye uçuyor olmaktan korkuyorum.

Kanat çirpinişlarım ya bâtıla meyilliyse? Hak dergâhına varmaya gönüllüymen
kurak topraklara uçan kuş olmaktan korkuyorum.

İncinmesin gönül evim yeniden. Bundan sebep sabırlı yanılığında sabırsız olmam.
Mâzur görün beni...

AKLIN KALBI KALBIN AKLI

Günümüzün çoraklaşmış dünyasında İslam medeniyetimizin dört kitada hüküm sürme sonrası gelen gerilemenin ardından asıl sorunun nereden doğduğunu biliyor musunuz? Duygulardan, değerden, erdemden ve aynı zamanda pozitif bilim ile ilâhî rasyonel bilimlerin hikmetli yolundan sıyrılıp yaklaşık iki asır önce başlayan gerileme ve kendimizi kaybetme süreci... Kendimiz olma boyutundan koştukça değerlerimizi unuttuk, fitrî kodlarımızın üzerinde bizden olmayan yönsüz dengesiz dopingler¹ yaptık. Dengeyi esas almadık. Eskiler "İnsan nisyândan² ma'lûldür³" diyor. Evet unuttuk. Unuttuklarımıza modernite⁴ dedik ki öyle oldu, şu asırda unutmaya bile unuttuk, post-modern olma çabaları içinde... Başta dediğimiz gibi iki asır önceki kendimizi kaybetme süreci ile başladı. Peki müelliflerimiz⁵ bu kaybetmenin sebebinin nasıl açıklıyor? Şöyle ki en başta insanı insan yapan iki organın asıl fonksiyonundan uzaklaşmasına dikkatimizi çekmektedirler:

Akıl ve kalp

Bilme işinin; yasama, yürütme ve yargı ile eyleme dökülen karar, yön, yöntem merkezi... Duyguların manevî durağı, hislerin inkılap⁶ dimağı⁷.

Medeniyetimiz son iki asırdır akıl ile kalp arasında gidip geliyor. Bizlere hep söylenen şu oldu:

Modern Batı, aklın kalbe üstün gelmesiyle şekillendi, gelişti. Sanayide, bilimde, sanatta terakki edebildi. Doğu ise kalbin akla üstün gelmesiyle sanayide, bilimde, sanatta terakki edemedi ve gelişmekte geç kaldı...

Meseleyi aklın veya kalbin bir sorunu halinde açıklayanlar kafalarımızda bıraktıkları soru işaretleri ile bir tarafı seçmeye yöneliyor. Bizler ise öğretilen öğretilere taraf olma veya olmama çıkmazları ile dar sokaklarında sıkışıp kalıyoruz. Burada da hayatımızdaki birçok şeyde olduğu gibi "Akıl mı veya kalp mi?" ikilemi bizi bir yön bulamamaya sürüyor. Evet yön bulamamak, yönsüzlükten bahsediyorum ...

Kalp taraftarları genellikle ehli tasavvuf büyüklerimizden, Yunus'tan, Mevlana'dan iktibas⁸ yaparak bir yön belirliyor. Akıl taraftarları ise reye⁹ değer veren tarafların safında rasyonalizmden¹⁰ pay çıkarıp kendilerine referans¹¹ buluyor.

Akıl ve akılcılığı vurgulayanlar, kalp yolunun ve geleneğin Batı karşısında yaşadığımız yenilginin asıl sebebi olup terakki¹² etmeye engel teşkil ettiğini söylüyorlar. Gelenek ehli ise Batı'nın materyalizminin¹³ onu tükettiğini duygulardan sıyrıldığını çoraklaştırdığını ve çarenin yine kalp yolu olduğunu söylüyor. Bu açıklamalar doğrultusunda kalbin duygu, aklın ise mantık odaklı olduğunu görüyoruz.

1 **Doping** : Vücuda üstün güç ve devinim sağlamak

2 **Nisyân** : Unutma

3 **Ma'lûl** : Hasta, illetli

4 **Modernite** : Avrupada 17.yüzyıl civarında çıkan toplumsal değerler sistemine verilen isim

5 **Müellif** : Yazar

6 **İnkılap** : Dönüşüm

7 **Dimağ** : Beyin , Akıl

8 **İktibas** : Alıntı

9 **Rey** : Düşünce, Görüş

10 **Rasyonalizm** : Gerçeği açıklamak yolunda insan aklından mantık çerçevesinde pay çıkarmaya dayanır.

11 **Referans** : Bir durum karşısında konuyu desteklemek amaçlı kişi veya kurumu ele almak

12 **Terakki** : İlerleme

13 **Materyalizm** : Her şeyin maddeden oluştuğunu savunan kuram

Peki hiç düşündük mü kalbimizin bir aklı, aklımızın ise bir kalbi olabileceğini? Düşünmedik ve bu yüzden de şunu hiç anlamadık: Merhamet peygamberi Hz.Muhammed'in aynı zamanda savaş peygamberi olduğunu, Sûfilerin de aynı zamanda mücahit¹⁴ olduğunu... Gelin kadim hayat rehberimiz Kur'an-ı Kerim ışığı ile bu kuyunun derinlerine inip bu ikilemin veya dengesizliğin muhakemesini yapalım.

Kalp, Kuran-ı Kerim'de tekil-çoğul, izafetli-izafetsiz biçimleri ile 135 yerde geçmektedir. Bunun yanında kalbin yerine kullanılan sadır, fuâd, lübb gibi kelimeler yer alıyor. 16 yerde fuad geçmekte. Fuad dilimize gönül olarak çevrilirken "idrak etme merkezi" olarak bir nevi beyin lobu¹⁵ olabileceği ihtimali araştırmalarda üzerinde durulmuştur. Örnek ayet: **"Hakkında ilmin olmayan şeylerin peşine düşme. Muhakkak işitme, görme ve gönül(fuad) onların hepsi ondan mesuldür."** (İsra, 36)

Aynı şekilde 16 yerde de "ulu'l-elbâb" terkihi içerisinde geçmektedir. Bu terkipte "elbâb" ifadesinin tekili olan "lûb" kelimesinin asıl manası araştırmalar doğrultusunda bir şeyin özü, kendisi, cevheri olması manası üzerinde durulmuştur. İnsanın da cevheri beyin olarak bilindiğine göre akıl eden kalp dememiz bir ihtimal taşımaktadır. Örnek ayet: **"... Bu inceliği ancak akliselim (ulu'l-elbab) sahipleri düşünüp anlar."** (Ali İmran, 7)

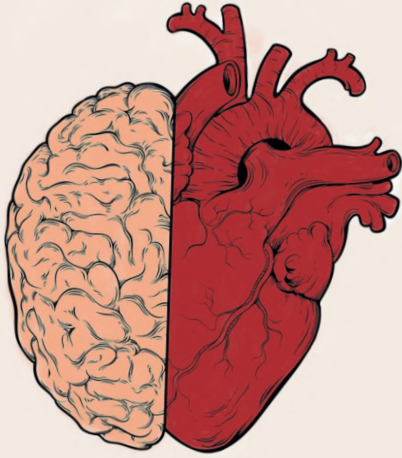
42 yerde de sadır kelimesi adı altında geçiyor kalbimiz. Sadır dediğimizde sadece göğüs kafesi olduğunu düşünüyoruz fakat eksik biliyoruz ve kelimeyi fazlasıyla sınırlandırmış oluyoruz.

Çünkü sadır kelimesinin aynı zamanda bir şeyin başı, ön tarafı, en üst kısmı, rücu makamı olurken Osmanlıdaki sadrazam da bu kelimedenden gelmekte yani yönetimde en üst anlamında bu kelime kullanılıyor. Sadır kelimesinin tek başına geçtiği ayetler mevcut iken bizler dikkat çeken bir ayete değinelim. Örnek ayetimiz şudur ki: **Ali İmran suresi 154. ayette "Allah bunu, göğüslerinizde olanı sınamak ve kalplerinizdekileri arındırmak için yaptı. Allah, göğüslerin özünü bilir."** şeklinde geçer. Rabbimiz hem sadır hem de kalp kelimesini aynı ayette kullanıyor. Allah sadrı sınamak, kalplerimizi ise temize çıkarmaktan bahsediyor. Sadır ve kalp neden aynı ayette kullanılıyor? Allah sadır derken kafa ve göğüs bölgesi ile birlikte olan aynı zamanda beynimizin dışa açılan penceresi, göz, kulak, ağızdan bahsediyor. Yani diyebiliriz ki Rabbimiz gördüklerimizi, duyduklarımızı, söylediklerimizi sınıyor; bilinçaltındakileri ise temizliyor.

Rabbimiz Kur'ân-ı Kerim'in bazı âyetlerinde "akıl eden kalp" tabirini kullanıyor. **"Andolsun biz, cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için yarattık. Bunların kalpleri vardır ama onlarla anlamazlar; gözleri vardır ama onlarla göremezler; kulakları vardır ama onlarla işitemezler. Onlar hayvanlar gibidir."** (Araf suresi, 179). Bu kullanımın açıklamasını da tıp ilmi ile idraklerinize sunalım .

14 **Mücahit** : Allah için savaşan kimse

15 **Beyin Lobu** : Beynin çizgi ve bölümler ile ayrılmış kısımları

“Kalp sadece organlara kan pompalayan bir organ kesinlikle değildir. İlk kez 1991 yılında Dr. J. Andrew Armour ‘kalp beyni’, ‘heart brain’, ‘küçük beyin’ ‘little brain’ yada ‘içsel kardiyak sinir sistemi’ ‘intrinsic cardiac nervous system’ tanımını yaptı. Kalp içinde yaklaşık 40.000 sinir hücresinin (nöron, ‘neuron’) mevcut olduğu, bu hücrelerin algılayan, hisseden, öğrenen hatta hatırlayan hücreler oldukları bildirildi. Kalp içindeki bu nöronların beyindeki nöronlar ile aynı olduğu bilinmektedir.”

Yapılan araştırmalar ile edindiğimiz bu bilgilerden yola çıkarak kalbimizin bir akli olduğu gerçeğini göz ardı etmek pek mümkün görünmemekte. Kuran’ın kullandığı kalp hem kan pompasını sağlayan göğüsteki yürektir hem de kafatası boşluğunda yüzen beyindir. Kanı pompalayan yürek kullanımı ile beyindeki kalbe göre daha az kullanılmış. Beyin hem akıl etmenin hem de sevgi, nefret, güvenin soyut merkeziyken kalp sadece kan pompalayan ve duygulardan ibaret olmak dışında akıl etme kavramının ve de inancın soyut merkezi olma özeliğine sahiptir.

Kuran’daki **“Hiç akıl etmez misiniz?”** ayetlerinin açıklamasına gelirse de Kuran’da geçen akıl etme ve kavrama manasındaki akıl etme, bilakis isim olarak değil aklın kalbi veya kalbin akli ile akıl edilmiş ve bu yol ile eyleme dökülen yöntem merkezi olarak 49 yerde fiil şeklinde geçmektedir.

Yukarıda yapmış olduğumuz açıklamalar gördüğümüz gibi düşünmek ve akıl etmek sadece akla, aynı şekilde duyguları ise sadece kalbe atfetmek meseleyi sınırlandırmakta yeterli olmadığını düşünebiliriz. **Aklımızın bir kalbi, kalbimizin de bir akli olduğu ve eylemlerin bir bütün olup eyleme döküldüğünü düşünmekteyiz.**

Şimdi başta sorduğumuz soruyu tekrar sormakta fayda var. Meseleyi daha iyi anlamak adına şöyle söylemiştik: “Hiç düşündük mü kalbimizin bir akli, aklımızın ise bir kalbi olabileceğini?” Düşünmedik ve bu yüzden şunu da hiç anlamadık: Merhamet peygamberi Hz.Muhammed aleyhisselam’ın aynı zamanda savaş peygamberi olduğunu ve sülilerin aynı zamanda mücahid olduğunu...

Efendimizden örnek vermemizin sebebi dünyaya gelmiş geçmiş bütün insanlık içinde en zeki ve en merhametli kişi olmuş olması, kalp ve aklın en güzel O’nda icraat göstermesi ve her müslümana rol model olma açısından farzıyet taşıyıp gayri müslümana ise insanî tüm güzel yönlerde örneklik teşkil eden bir şahsiyet olması. Sufilerden örnek vermemizin sebebi ise toplumda gelenek ehli, kalp ehli olarak bilinip sıkı bir taraftarı olmuş olması.

Meseleyi açığa kavuşturmak gerekirse İki Cihan Serveri¹⁷ Efendimiz bizler için rehber olduğu bilinci ile müelliflerimizin açıkladığı şekilde akıl-kalp ikilemi yapmak yerine, onu tüm yönleri ve metotları ile anlamış olmak. Tekkelerde meşk¹⁸ yapan sufilerin sadece hoş seda zikredip gönül incitmekten ibaret olmayıp mücahid olmak için can attıklarını idrak etmiş olmak yeterdi aslında. Terakki etmiş veya etmemiş olmanın asıl sebebinin akıl veya kalp ayırımından doğmadığını, asıl sorunun köklerimizden kopup dengeyi esas almayı yaklaşık iki asır önceki kendimizi kaybetme ile başlayan gerileme sürecidir. Bu gerilemenin sebebinin ise dünya popülist rejimlerin kutuplaştırma çalışmasından ibaret olup "Terakki edemedik çünkü Batının yolunu seçmedik" çıkarımına karşı kullandıkları çok güçlü ölümcül bir hastalıktan başka bir şey değildi.

Bu hastalık toplum üzerinde ayrıştırıcı çizgileri derinleştirirken kalp yolunun akıl karşısındaki yenilgisi olarak bir sonuca varıyor. Halbuki medeniyetimizin en parlak dönemleri 'altın çağ' diye yaşarken yine akıl ve kalp ortada duruyordu. İbn-i Sina'nın (1037), Harezmi'nin (850), Farabi'nin (870), Uluğ Beyi'nin (1449), Nasiruddin Tusi'nin (1274) ve daha nicelerinin buluşları bugünkü modern dünyanın temellerini oluşturuyor. Kimimizin belki hiç tanımadığı saydığımız isimlerden sonra ne eksildi peki bizden de bu altın çağdan sonra gerilemenin sebebinin akıl ve kalbe yıkma yoluna gidilecek kadar köreldik?

Kalbimiz de düşünüyor aklımız da. Sorun hangisinin düşündüğü veya sadece aklın düşündüğü değil. Sorun başlı başına "düşünmemiş, düşünmüyor" olmak. Düşünmeyi unutmuş olmak. Batının ağızımıza sokmuş olduğu ve hiçbir fayda sağlamayan yalancı emzikler ile kendimizi oyalayıp durmamız.

Bizler unuttuk köklerimizi... Aliye İzzetbegoviç: "Dar sınırlardan kurtulmak istiyorsanız kendinizi Müslüman olarak düşünmeye başlayın." diyor bir yazısında. Meseleyi yerinde anlatan bir söz olduğunu düşünüyorum. Bizler Müslümanız, bunu unutmayalım. Hiçbir şey bitmiş değil, dar kalıplardan kurtulmak için hatırlayalım. Bir nesil olalım ki unutmayan yine bir nesil yetiştirelim bizi bize hatırlatan ...

99

**Bizim
medeniyetimiz bir
gülistandır, kör
bahçıvanlara
bırakmayalım...**

bb

17 **İki Cihan Serveri** : Dünya ve Ahiret'in efendisi (s.a.v)

18 **Meşk** : Aşığın sevdiği ile sohbet etmesi

19 **Popülist Rejim** : Halk çıkarıcılığı, toplumdaki seçkin bir tabaka tarafından halkın çıkarlarının bastırıldığını ve engellediğini varsayan ve devlet organlarının bu seçkin tabakanın etkisinden çıkarılıp halkın yararına ve toplum olarak gelişmesi için kullanılması gerektiğini söyleyen siyasi bir söylem biçimi

KİM - Sİ - NİZ ?

renkler içindeki karanlık.
siz o karanlığı
keşfedenlerden mi
yoksa akışa kapılanlardan
mısınız?

sahici bir karanlığı
yapay bir ışığa tercih
edenlerden mi
yoksa karanlığın içindeki
manayı keşfedenlerden
misiniz?

kaderinden kaderine
kaçanlardan mı
yoksa muhtaç olduğunuzu
başkasının israf edişini
izleyenlerden misiniz?

ya da tam aksine yoluna kuş
koyulanlardan mısınız?
Kimsiniz?

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً

“İBRAHİM
TEK
BAŞINA
BİR
ÜMMETTİ”

Tek başına olmak, yalnız olmak değildir. İnsan bazen kalabalıklar içinde de yalnız ve tek kalabilir. Hatta bu, yolda olmanın en gerçek hâlidir.

Yaratılırken her birimize ait yollar çizilmiş, varılacak yer aynı olsa da. Ve bu labirent bulmacaya benzettiğim yollar belki her adımında bir başkasının yoluyla kesişse de sana ait ve özel bir yol. Düzlükleri olsa da çoğu zaman karmaşık ve iç içe geçmiş bir biçimde duruyor önümüzde. Yani labirent bulmaca bu, adı üstünde...

Bu yolların karışık ve dolambaçlı oluşundan, bitmek bilmeyişinden ve geçen her saniyeden sorumlu olmanın verdiği ağırlıktan yorulup pes edenler; bu hengamenin içinde önlerindeki yolu, yürüyüş amacını ve bu bulmacanın içinde olma nedenlerini unuturlar. Ve yorulmadıkları, bedel ödemedikleri, rahatlıklarından ödün vermek istemedikleri için çabalamadan oldukları o sıkışık yerde küçük hevesler peşinde öylece kalmayı seçerler. Ancak bu bulmacada bulunmanın belirli bir süresi vardır ve süresi biten bulunduğu yerden alınır. Ama böylelerinin kazanacağı hiçbir şey yoktur. Çünkü onlar gönderildikleri bulmacanın bir sınav yeri olduğunu unutup, bulmacayı hakikat sanıp orada rahat etmek için vakitlerini geçirmişlerdir.

Ancak hakikat bu değildir. Hakikat; ânın farkında olan, tüm bu zorluklara rağmen yola devam edip, yolun sonuna varıp Mevlâna'nın deyimiyle "gamsız bir keyif" mutluluğunu elde edebilmektir...

Aslında bizler de İbrahim aleyhisselâm misali kendi yolumuza tek devam etmekteyiz..

Yol uzun, yorucu, karmaşık, yer yer boğucu, dolambaçlı evet. Ama şu an bunun bilincinde olmamız, yolun tüm eziyetlerinden rahatsızlık duymamız bile hâlâ yürüyor olduğumuzu ve yolumuzun farkında olduğumuzu fısıldıyor... Aksi halde yolda olduğunu unutup, bulunduğu o sıkışık ortamda bile keyif derdinde olanlardan olurduk.

Evet çok zor, yürümekten yorulup düşmek bazen dizlerimizi kanatıyor. Çoğu zaman tamamlanması gereken bir yolları olduğunu unutan, oldukları durumda bile sefa sürme eğiliminde olanlar tarafından çok kez çektiğimiz bu sancıların hafife alındığı, görmezden gelindiği gerçeği sinirlerimizi altüst ediyor, üstüne üstlük bir de dalga geçercesine bize, içinde bulunduğumuz sınav yerine, çekilen zorlukların gereksiz oluşunu ve bu hayattan nasıl keyif alınacağını büyük bir pişkinlikle öğütüyorlar. Üzerimizde zaten büyük bir sorumluluk, sınavı tamamlamak için sürdürdüğümüz bir telaş varken bunlara durup laf anlatamayacak kadar da yorgun olabiliyoruz. Bunlar bir derdi olup, farkındalığını kaybetmeyenler için evet çok zor...

Ama o "gamsız bir keyif" hâli için değer. Bizler, o yolda yürümek ve yolu tamamlamak için gönderildik. Bu, bize sınav sahibi tarafından kendimizi ve ona ulaşma çabamızı kanıtlayacak bir meydan, tüm zorluklara bir meydan okumadır. Tüm bu çabalara rağmen sınavını tamamlayana, tamamlama gayreti içinde olanlara, sınavda olduğundan isyan etmeyip, kendisine düşenin o sınavı tamamlayabilmek olduğu bilincini koruyanlara; süre bitse bile sınav sahibi mükâfatlarını vereceğini ilan ediyor. Bize düşen güzel bir sabırla yoldaki iyiliklere takılı kalmayıp, kötülöklere de aldırış etmeden, dosdoğru bir yol üzere devam etmek...

Vesselâm...

HENÜZ BİR İSMİ YOK

"Nihayetine erdi"

Doğum Tarihi: 1994

Ölüm Tarihi: (Henüz Nihayetlenmedi)

Hidayet Reis

Gömleğinin cebindeki karanfiller arasından üç tanesini çıkarıp yavaşça ağzına attı. Daha önce elinde mezar taşı tutmamıştı hiç. Gözlerinden yaşlar akarken toprağın altına gömdüğü dostunun mezar taşına dokunmuştu ama. Ona son kez sarılmayı unuttuğu için kendine olan kızgınlığını ve hiç geçmeyecek özlemini bir nebze olsun gidermek için sarılmışlığı da vardı. Elleriyle tuttuğu bu şey kaybı anımsatıyordu. Sesli okudu: "Nihayetine erdi". Manidar bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Evimde bari rahat bıraksaydın be Erdi" diye geçirdi içinden. Kargo kutusunun içindeki not dikkatini çekti.

Ölmeden önce yapılacaklar listesi:

1- Ay'a gitmek" liste bitmişti.

"Ay'a mı gitmek?" içinde bulunduğu durumu anlamlandıramamıştı.

Kargodan gelen mezar taşını koltuğunun altına aldığı gibi kendini evden dışarı attı. Mahalleli Hidayet'in her haline alışmıştı. Deli Cıbrır birinci, Hidayet ikinci rengiydi mahallenin. Lakin ilk defa mezar taşıyla gezen bir Hidayet Reis görüyorlardı. Her zaman eğlendikleri Hidayet için endişelenmişlerdi. Pencereden gören Mualla ise meslek hassasiyetiyle seslendi Hidayet'e:

"Hidayet! Elindeki ne öyle?" oldukça meraklanmıştı Mualla. Hidayet mobeseye yakalandığı için durmak zorunda kalmıştı. "Kaya tuzu Mualla abla. Mezar taşı yav. Sen oradan iyi görememeye başladın bak. Hacı'ye söyle de seni bir doktora götürüversin. Hadi tutma beni Hakk'a doğru gidiyorum" yalan sayılmazdı, sonuçta herkesin sonu orasıydı.

Tamirhaneye geldiğinde Erdi'nin çay keyfi yaptığını gördü. "Biz de seni kardeşimiz bildik, sevdik, dostumuz dedik, koruyup kolladık. Senin yaptığın iş mi bu şimdi?" Erdi gönderdiği mezar taşı için bunları söylediğini düşünmüştü. Masaya mezar taşını bırakan Hidayet "Madem çay var bana neden haber vermiyorsun Erdo?"

Erdi "Estağfurullah abim poşet çayın senin ağzına layık olup olmadığını test ediyordum sadece" der demez Hidayet suratını buruşturdu. "Aman dünyadaki tüm sallama çaylar senin olsun ben demleme çayımla mezara bile giderim."

Mezar demişken Hidayet bir anda kendine geldi. Göz ucuyla mezar taşına baktı. Tek kaşını kaldırdı. Ellerini beline koydu. "Bu ne şimdi kardeşim? Ay'a gitmek falan demişsin, ne iş?"

Erdi masadaki çay poşetlerini ve karton bardakları tek tek toplamaya başladı. Mezar taşını masadan kaldırıp Hidayet'in eline verdi. Masayı güzelce temizledi. Taburelerle birlikte tüm malzemeleri içeri alıp tamirhanenin kapısını kilitledi.

Hidayet hala cevap alamadığı için içindeki kızgınlık ve merakla bir eliyle mezar taşını tutuyor, diğer eliyle cebindeki karanfille oynuyor, ayaklarıyla da radyoda çalan **"Yeniden başlamalı"** şarkısının ritmini tutuyordu. Sustular. Daha doğrusu biri sustu, öteki diğerinin suskunluğunu dinledi.

Erdi perdenin kenarından havanın iyice kararıp kararmadığını kontrol etti. Tedirgin bir şekilde hareketlenip elindeki iki tabure ve iki kefir tamir için gönderilen 94 model eskice bir arabanın içine bıraktı.

"Abi atla gidiyoruz."

Nereye, ayrıca bu arabanın kendine hayrı yok gelmem ben?"

"Sorma be abi, bir kere de sorma bana bir şey. Bin işte"

"E tamirhanenin kapısını açmadın nasıl çıkacağız dışarı?"

"Sorma abi sorma, bin şu arabaya!"

Erdi arabaya bindi, dikiz aynalarını düzeltti, emniyet kemerini taktı. Sağ pencereye doğru eğilip bir eli cebinde diğer elinde mezar taşı olan Hidayete baktı. Hidayet istemeye istemeye bindi arabaya. Tam kapıyı kapatacakken Erdi "DUUR!" diye bağırdı. "Önce emniyet kemerini tak abi." Hidayet la havle çeke çeke kemerini taktı ve kapısını kapattı.

"Biraz heyecanlı ol be Hidayet abi!"

Hidayetin tersine Erdi oldukça heyecanlıydı.

"Abi sen nefesini ne kadar tutabilirsin?"

"Yav Erdi sen unuttun herhalde Hidayet abinin astımı olduğunu. Yarın kan ver de B12'ne baksınlar bi. Şu arabayı da çalıştıracak mısın yoksa oturup sohbet mi edeceğiz?"

"Çalıştıracam da abi... en fazla 10 saniye sürecek bir karanlık olacak, sen rahatsız olma" dedi ve anahtarı çevirdi.

'Hidayet göz açıp kapamasının normalden bir tık uzun sürdüğünü hissetti.

"Erdo, aldığın mezar taşının hissettirdiği bir duygu mu bu yoksa öldüm mü?"

"Geldik abi geldik."

Araba Ay'da durmuştu. Hidayet önce etrafına sonra üzerindeki çizgili gömleğine baktı.

"Aşk olsun Erdi, gücendim valla. Neden önceden söylemiyorsun? Bilseydim beni buraya getireceğini astronot kıyafetimi giyip gelirdim"

"Allah aşkına Hidayet Abi şu an tek takıldığın nokta bu mu ya? Bi etrafına bak. Ay'a geldin ya Ay'a. Buna şaşırman gerekmiyor mu? Ayrıca senin neden astronot kıyafetin var abi?"

"Heves ettim be Erdo'm. Hidayet abinin neyi eksikmiş ki onlardan? Sana şeyi anlatmış mıydım? Sene 2006, o zamanlar Adana'da halay başlığı yapmaya yeni başlamıştım. Bana dediler bizi Güneş'e götür kurşun sıkacağız. Dedim orası uzak Ay'a gidelim. Neyse biz yoldayız Erdo, tam Ay'a ayak basacakken Venüs gerilemesin mi? Dünya retro diye ağlamaya başladı. E hal böyle olunca da biz Dünya'yı kurtarmak için geri döndük. Velhasıl kelam Erdo uzay benden sorulur."

Klasik Hidayet Reis'ti işte; olur olmadık şeyler alır, halay başı hikayelerini anlatmadan duramazdı.

"Sahi buraya neden geldik Erdo?"

"Nihayet abi.!"

"Nihayet değil Hidayet"

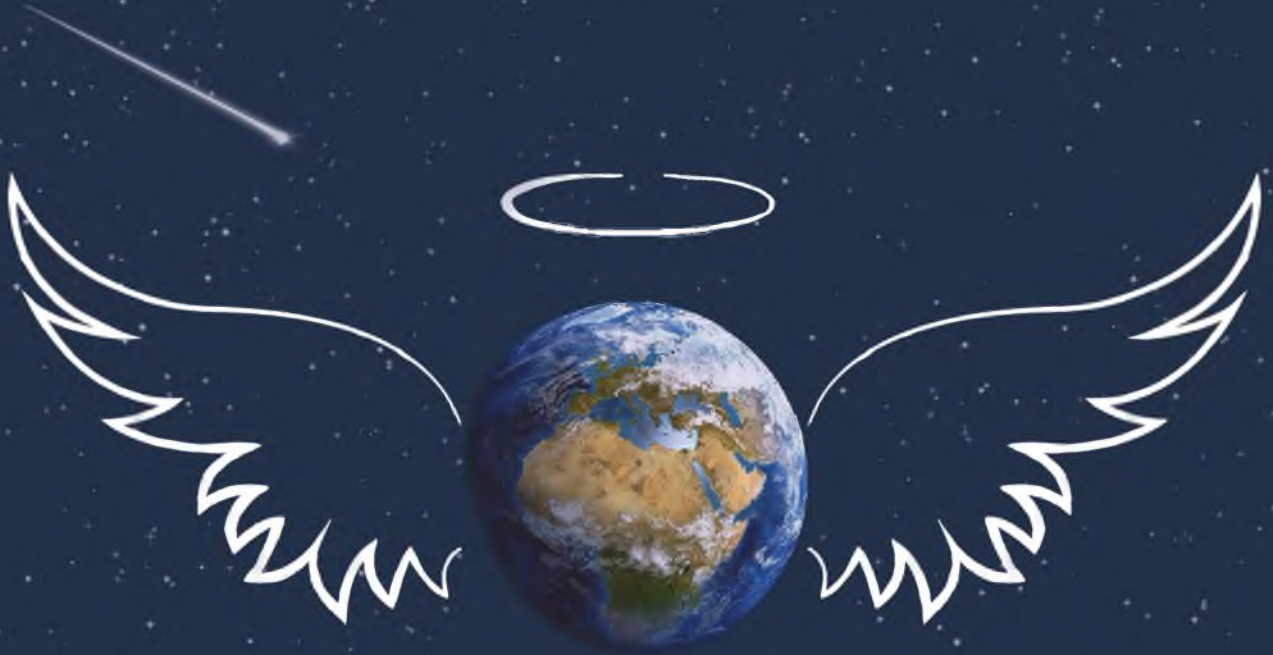
"Onu mu kastediyorum ben Hidayet abi. Nihayet yani sonunda doğru soruyu sordun."

Arabadan tabureleri çıkarıp kefirlerini içmeye başladılar. Artık dinlemeye hazırdı Hidayet.

"Arkanı dönsen ya Hidayet abi"

Bir hışımla arkasını dönen Hidayet şaşkınlıkla bakakaldı.

"Oğlumm, Dünya'nın neden bembeyaz kanatları var? Hani boşlukta kendiliğinden duruyordu Feridun abi? Erdo, Feridun abi buradan beni duyar mı ki acaba? Hoca adamın arkasından konuşmuş gibi olmayalım."
"Abi ne gördüm dedin sen az önce?"
"Oğlum basbayağı dünyanın bembeyaz kanatları var işte"

Erdi kafasının içinde birbirine karışmış olan ip yumağının ucunu bulabilmek için Hidayet'in Dünya'yı nasıl gördüğünü öğrenmek istemişti. Ay'a gidip Dünya'yı "Mezar Taşı" olarak gördüğü ilk andan beri kafayı yemek üzereydi çünkü.
"Hidayet abi, kefiri uzatır mısın abi?"
İçinde buldukları durumu hiç sorgulamayan Hidayet, koltuğunun altındaki mezar taşını yere bıraktı, kefiri Erdi'ye uzattıktan sonra arabanın teybinden "Yeniden başlamalı"yı tekrardan açıp Ay'da kefir içmeye devam etti.
Erdi ise önce yerdeki sonra uzaydaki mezar taşına baktı ve "İMDAT!" dedi.

-Devam edecek-

Yek
katre-i
hûnest,
sâd
hezârân
endişe

Sadî-i Şîrâzî

